

ԳԻՐՔԸ

4+3+4+3

Այս գեղատիպ հատորին, զոր մենք Աշխարհ կ'անուանենք,
 Նքե էջերն, թերթիկներն հոգածութեամբ թղթատենք,
 Պիտի յստակ մենք կարդանք իմաստութիւնն ու արուեստն
 Յօրինողին, որ ընդ միշտ գայն կը կռփէ, կը ձեւէ:

Պիտի գտնենք ուժն Անոր, որ ամէնէն վայրագ ուժն
 Անգամ կարող է գսպել, նախախնամող իր հոգին
 Տարածելով ամենուր, արդարութիւնն իր նոյնպէս
 Ամէն էջին յայտնւող, որ ամէնէն ըմբոստին
 Անգամ պիտի չը խնայէ, պարագայքն ինչ էլ լինեն:

Բայց մենք յիմար, մանուկ խեղ, հաճոյք կ'առնենք՝ գունաւոր
 Մագաղաթէն. ու ոսկի տերեւներէն. ու սիրուն
 Բոժոժաւոր ժանեակէն, անտեսելով ամէն ինչ
 Որ լաւագոյնն է գուցէ, եւ առանց մեծ Գլըրողին
 Իմաստը խոր, իսկական, ըմբռնելու, տեսնելու.
 Կամ՝ երբ բախտով, միտքը մեր կեդրոնանալ կարենայ,
 Պատկեր մըն է՝ կը տեսնենք, ուրուագծուած՝ լուսանցփին:

Ուիլիլմ Տրամընտ Օֆ Հոթհորնտըրն

Թրգմն. Շէն-Մահ

24 Դեկտեմբեր 1994

Էջմիածին

THE BOOK

Of this fair volume which we World do name,
If we the sheets and leaves could turn with care,
Of Him who corrects and did it frame,
We clear might read the art and wisdom rare;
Find out His power, which wildest powers doth tame,
His providence extending everywhere,
His justice, which proud rebels doth not spare,
In every page, no period of the same.

But silly we, like foolish children, rest
Well pleased with colored vellum, leaves of gold,
Fair dangling ribbands, leaving what is best,
On the great Writer's sense ne'er taking hold;
Or if by chance we stay our mind son aught,
It is some picture on the margin wrought.

William Drummond Of Hawthornden